

der Nr. 12 skal jeg ganske vist ikke lægge stor Vægt paa det Reelle; thi i saa Henseende er der jo egentlig ingen Forskjel mellem Forslagsstillerne og Udvalget. Men det forekommer mig rigtignok, at, om jeg end kun fremhævede de æsthetiske Skjønhedshensyn, saa er der dog egentlig en logisk Modsigelse i at have en Regel, der alene omhandler Omdelingsretten, og saa en Række Undtagelser, hvoraf den sidste omhandler en ganske anden Sag, nemlig Udstyknings. Det var for at være skaansom mod den høitærede Taler og Forslagsstillerne, at jeg talte om æsthetiske Skjønhedshensyn; men der er Noget, der heder sund Sands og Logik, og det forekommer mig af dette Hensyn virkelig ikke tilladeligt for Landsstinget at modtage Vædringsforslaget i den Stikkelse. Jeg anser unegtelig dette Forslag for at være saare lidet vigtigt. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at den Meningsforskjæl, der er mellem den høitærede Taler og mig om, hvorvidt det maatte være Udstykningslovgivningen, der hidtil er kommen til Anvendelse i disse Tilfælde — hvad der jo rigtignok vil komme til at staa i Paragrafen efter vort Vædringsforslag —, i og for sig har saare lidet at betyde; thi Reglen vil blive den, at ved Afhændelser vil det fremtidig være Udstykningslovgivningen, der kommer til Anvendelse, og om det skulde stemme fuldstændig med Fortidens Historie, at Loven kommer til at indeholde disse Ord „som hidtil“, om det er fuldkommen korrekt eller ikke, det tror jeg dog ikke vil hindre Lovens effektive Virksomhed. Jeg vil i Dvrigt bemærke, at under vore Forhandlinger ved Sagens 2den Behandling tillod jeg mig at fremsætte mit, og jeg tror i alt Fald Udvalgets Flertals, Anskuelse af, hvorvidt det var Udstykningslovgivningen eller Omdelingsretten, der i disse Tilfælde var bragt til Anvendelse; og det forekommer mig, at, hvor strengt end i Dvrigt hvert Ord, jeg udtalte, blev modtaget og kritiseret fra den høitærede Talers Side, berørte han derimod ikke med et Ord denne Del af mit Foredrag, og jeg turde derfor vistnok deri og i den høitærede Ministers Tabshed se en fuldstændig Anerkjendelse deraf.

Gstrup: Jeg takker den høitærede Ordfører særdeles for hans Skaansomhed imod mig ved hans sidste Udtalelse. Jeg skal bestræbe mig for at vise den samme Skaansomhed mod den høitærede Ordfører, idet jeg kun ganske simpelt vil gøre opmærksom paa, at det er den høitærede Ordfører eller rettere Udvalgets Flertal, som i Paragrafen, der omhandler Omdelingsretten, har indført en Bestemmelse, handlende om Udstykning (Ordføreren: Ikke som Undtagelse.) Den høitærede Ordfører siger: Ikke som Undtagelse, men dersom denne Tilføielse ikke skal forstaaes som en Undtagelse, kan den overhovedet ikke forstaaes. Jeg skylder i Dvrigt den høitærede Ordfører den Erklæring, at det er ganske rigtigt, at jeg ikke ved Sagens 2den Behandling har indvendt Noget mod den Forklaring, som han den Gang gav om den rigtige Forstaaelse af 2det Stykke i § 2; men dels var dette jo et meget underordnet Punkt, idet Interessen optoges af langt væsentligere Spørgsmaal, og dels lykkedes det mig ikke at forstaa, hvad den høitærede Ordfører egentlig mente med sin Forklaring.

Indenrigsministeren: Det maa dog være mig tilladt at sige et Par Ord til den ærede Ordfører, der mente, at hans Begrundelse var den samme som min. Det er muligt, men saa fremdrog den høitærede Ordfører ikke med lige Styrke den Side af Sagen, som for mig er den væsentlige, og jeg vil derfor sige, at jeg ikke kan være enig i, at Grunden til ikke at vedtage dette Forslag er det Vage i Bestemmelsen om, hvorledes det skal fastsættes, hvad der er Gaard og hvad ikke, og endnu mindre Spørgsmaalet om de Afgifter, der kunne hvile paa en Gaard, men Grunden dertil er kun Hensynet til den af mig fremhævede Tanke — der dog selvfølgelig kun angaar offentlige Interesser — der ligger saavel i § 1 som i § 2. Jeg havde vistnok Grund til at udtale mig, som jeg gjorde, naar Spørgsmaalet er om at forandre den Bestemmelse, der nu findes i § 2, nemlig at der ingen Bevilling skal kunne gives paa Godserne. Jeg kan heller ikke se, at den for-